

ὦ! ποῦτος εἰς τὰς χεῖράς του τὰς βριαρὰς σ' ἐκράτει.
 ὅτε δευτὸς ἐπήρχετο κρατὴρ κλεινοῦ ἀγῶνος,
 καὶ μέγας ὁ ἀμφίμαχος στρατὸς τοῦ Τελαμῶνος
 ἀλάστορ ἐν τῇ ρήσῃ σου τὸν πόδα του ἐπάτει
 Τίς τότε εἰς τὰς χεῖράς του σ' ἐκράτει Αἰγυπτῆς
 μεγάλθυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ὀπλίτης.

Καὶ πανταχοῦ διέσπειρες τὸν θάνατον ἀλήκτως
 ἀμφίκοπον διαμπεροῦν τοὺς γαύρους πολεμίους,
 καὶ ὅτε πλεοὶ τοὺς νεκροὺς μετέταλες μυρίους
 ὑπερμαχῶν τῆς ρήσου σου τὴν δόξαν ἀμηλίτικως
 κ' ἐθραύσθη τὸ ἀκόντιον, ζωγραφῆται ὁ ὀπλίτης
 πίπτει καὶ σὸ αἵμοσταφές, ὡς λίθος αἱματίτης.

Ἐκόπασεν ὁ πόλεμος, καὶ τῶν μαχῶν ὁ κλύδων
 κ' ἐν ἀπογνώσει ἀνιῶ ὁ ἀτυχήσας ὀπλίτης
 ὑπὸ στοάν, ἢ κάτωθεν βωμοῦ τῆς Ἀφροδίτης
 σκαίδος ἀπαισιόδοτος καὶ ἔρημος ἐλπίδων
 ἀναπολῶν τῆς ἡττης του τὴν ἔκπτωσιν του κλαίει
 καὶ τῆς πατρίδος του θρηγῶν τὴν συμφορὰν ἐκπνέει.

Β.

Παρήλθεν ἕκτοτε σειρά τριάκοντα αἰώνων
 κ' ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν ἀχλὺν ὑπὸ ἰλὸν ἐτάφη
 καὶ ἔποχαί, καὶ ἄνθρωποι, καὶ λείψανα καὶ τάφοι,
 ἀλλὰ τῆς δόξης σου οὐδεὶς τὸ κλέος τῶν ἀγῶνων,
 δὲν ἠδυνήθη πώποτε δολίως γὰ μίανη
 κ' εἰς τῆς ἀφθίτου δάφνης σου ἐν γύλλων γὰ μαράνη.

Ἐνθουσιῶν δὲ σήμερον ἀπόγονος σ' ἐκθάπτει
 ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ ζοφεροῦ ἐρέθους τῶν χωμάτων,
 καὶ ἄθικτος σὲ ἀνακτᾷ ἐν μέσῳ συντριμμάτων
 καὶ ἐν ἡμῖν τὸ φρόνημα τὸ ἐκπεσοῦν ἐξάπτει
 τὸ τῶν προγόνων ἐκφροσῶν εἰς τὰ νεκρά μας στήθη
 καὶ ἔνθους λέγει πρὸς ἡμᾶς «Ἐλληρ ἐν τούτῳ ζῆθι.»

Πειραιεὺς 19 Φεβρουαρίου 1883.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

(ἐν τῷ Λούβρω)

I

Καὶ πάλιν ἔρχομαι ἐδῶ, ὦ θεία, καὶ πάλιν.
 Τὴν ἀμβροσίαν σου μορφῆν φωτογραφῶ μὲ τ' ὄμμα,
 Ὅπως σὲ φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς ἀτμοσφαιρὰν ἄλλην,
 Ἐκεῖ εἰς τὸ σαπφείρινον τοῦ οὐρανοῦ μας δῶμα.
 Θὰ φύγω ἐνοστάλησα τῆς Ἀττικῆς τὸ κλῆμα,
 Καὶ πρὸς τὴν χώραν τῶν θεῶν φέρω μακρὰν τὸ βῆμα.

ὦ! ροσταλγῶ! πλήρ διατί, θεότης θεσπεσία,
 Ἐν ᾧ ποθῶ τὸν οὐρανὸν τὸν γόητα ἐκεῖνον,
 Ἐνθα ἀείποτε γελᾷ ἀέριος αἰθρία,
 Τὸ ἡμερῶν βλέμμα σου μοὶ λέγει, «μεῖνον, μεῖνον!»
 Καὶ μένω ἄπνοος, ἄφωνος, μετὰ παλμοῦ μυχίου,
 Εἶδω.λολάτρης ἐξαλλος τοῦ κάλλους σου τοῦ θείου!

II

Ἐνθεον κάλλος! καὶ γυνὸν γαλήνην διαχύνεις,
 Κ' ἐμπρὸς σου ἵσταμ' ἀσκεπῆς καὶ ἐδλαβείας πλήρης.
 Πᾶν χοῖκον συναίσθημα ὡς ἐκ μαγείας σβύνεις,
 Καὶ μόνον ἡ ψυχὴ ἡμῶν αἰσθάνεται θυμῆς.
 Ἄρ πρὸ τοῦ κάλλους τῆς σαρκὸς γαλήνην ὁ σάλος,
 ὦ! γονυπέτησον, θρητέ! εἶν' ὁ θεὸς τὸ Κάλλος!

Εἶναι τὸ κάλλος ὁ θεὸς καὶ δι' αὐτὸ ἐμπνέει
 Καὶ ἡ ψυχὴ μετάρσιος ἀγίρει τὰ δεσμά της.
 ὦ! δι' αὐτὸ ἐδόξαζον τὸ κάλλος οἱ ἀρχαῖοι
 Κ' ἐλάτρευον τὴν Κύπριδα, οὐχὶ τὰ θέλητρά της...
 Ἦτο καὶ Κύπρις πάνδημος, ἀλλὰ ἡ οὐρανία
 Ἐκείνη σὲ ἐνέπνεε καὶ μόνη, ὦ Φειδία!

Ὀἴμοι! παρήλθον οἱ καιροὶ οἱ λατρευταὶ ἐκεῖνοι,
 Ὅτε τὴν γῆν ἠσπάζοντο τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι,
 Καὶ τὸ ὄρατον τὴν ψυχὴν τῶν πάντων συνεκίρει,
 Ὅποτε καὶ τὸν οὐρανὸν θρητὸς ὠνειροπόλει!
 Ὅτε μυρίας ἐβλεπες θεότητας σντάμα,
 Νὰ παίζωσι μετὰ θρηγῶν τοῦ ἔρωτος τὸ δρᾶμα.

Τὰ πάντα συνετρίβησαν κ' ἐπὶ τῶν ἐρείπιων
 Ἰερειάς μειδιῶν ὁ Χρόνος ρίχας ψάλλει.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν συντριβεται ποτὲ τὸ μεγαλεῖον
 Διότι καὶ ἐρείπιον ἀκόμη ἐπιθάλλει.
 Ὁ Χρόνος φεῖδεται αὐτῶν, ἢ δὲ μακρὰ του πτέρυξ
 Συμπτύσσεται ἐκ σεβασμοῦ τῶν ἀθανάτων πέριξ.

III

ὦ! πόσον τὰ ἐρείπια λατρεύει ἡ ψυχὴ μου!
 Εἶναι ἡ ἔνδορ μου εἰκὼν πολλάκις κατὰ μόνας
 Ἐντὸς ἀρχαίας πόλεως περιπατῶν κ' ἐρήμιον,
 Νομίζω ὅτι ἔζησα καθ' ὄλους τοὺς αἰῶνας.
 Λατρεύω τὰ ἐρείπια μετὰ θρησκομαρίας,
 Καὶ γὰ γεννῶ ἐπόθησα πολίτης Πομπηίας.

IV

Θεσπέσιον ἐρείπιον, σὲ ἀγαπῶ, καὶ μόνον
 Ἰερογάρτης ἠθελον γὰ ζῶ ἐδῶ ἐγγὺς σου.
 Νὰ ὀμιλῶμεν πάντοτε περὶ τῶν θείων χρόνων,
 Καθ' οὓς θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ἦσαν θεοὶ ἐξίσου.
 ὦ! ἐὰν εἴμεθα ἐκεῖ εἰς τᾶστυ τῆς Παλλάδος.
 Πλησίον τῆς θρηνούσης σε ταλαίνης μας Ἐλλάδος!

V

Ἐλθέ γὰ φύγωμεν ὁμοῦ μακρὰν τῆς Λουτεκίας
 Καὶ τῆς ὀμίχλης της μακρὰν τοῦ πάγου, τῶν χιόνων.
 ὦ! ἐμαράνθης, ὦ θεά, ὑπὸ τῆς ροσταλγίας
 Κ' ἡ μήτηρ σου σ' ἐπόθησεν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων.
 ὦ. πόσον τώρα τοὺς μισῶ, θεά, τοὺς ἄρπαγὰς σου,
 Διότι, φεῖ, ἀδυνατῶ γὰ λύσω τὰ δεσμά σου.

Ἐλθέ, ἐλθέ, γὰ φύγωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐλλάδα;
 Ὅπου τὸ πᾶρ τοῦ Φοῖβου μας τὸ γέλημα χρυσιζει,
 Ὅπου ἀρθεων θὰ εὐρῆς ἀειθαλλῆ παστάδα,
 Καὶ τ' ἄσμα τῆς ἠῆδων γλυκύτερον τονίσει.
 Ἄς φύγωμεν καὶ τοὺς θεοὺς ἄρ δὲν εὐρῆς τοὺς ἄλλους,
 Θὰ εὐρῆς τὴν Ἀκρόπολιν πλήρη ἀρχαίων κάλλους.
 Ἐγγραφον ἐν Παρισίοις κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της
 (μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν).

Εἶπα στὸ κῶμα τοῦ γυαλοῦ, σῆς ρύχτας τὸ ἀγέρι
 Ποῦ στήν ἀκρογυαλιά σου ἐκεῖ σκορπίζεται μρωμένο,
 Στὴ μυροδὴ τῶν λουλουδιῶν στὸ πρωῖνὸ ἀστέρι
 Στὸ ταξειδιάρικο πουλὶ ποῦ φευγει εὐτυχισμένο,
 Μὲ φῶς, τραγοῦδι καὶ δροσὴ γὰ φθάσοντε σιμά σου
 Καὶ γὰ σοῦ φέρουν μὲ γλυκειὰ εὐχὴ μου — σ' ὄρομά σου.
 Κ. Φ. Σ.